

MŮŽE ZA TO NEDOSPĚLÁ DÍVKÁ NEBO RODIČE A PARTNER?

Tato kasuistika je uveřejněna v souvislosti se závěry v článku z *Prevence úrazů, otrav a násilí* 1/2005 – Jíra, V., Vorel, F., Velemínský, M.: *Vraždy novorozenců v České republice a psychosociální stav jejich matek*

Už je to strašně dávno (přes 10 let), co jsem „provedla“ pro širokou veřejnost zavržení a odsouzení hodný čin. Když tak o tom přemýšlím, asi bych reagovala úplně stejně, pokud by se mne tento čin netýkal a pokud bych o něm slyšela z doslechu či z médií.

Ale co se vlastně stalo? Porodila jsem na utajeném místě po utajovaném těhotenství novorozence, které jsem nechala bez pomoci svému osudu. Zní to doopravdy strašně.

Začnu však od začátku. Jako každá naivní holka v pubertálním období šestnácti let jsem chtěla mít kluka. Krásného modrookého kluka s blondatými vlasy. To je přeci normální. I v přírodě si samice přeci vybírají budoucí partnery, tak proč by to nedělal člověk. Klasicky jsem si ho našla na místní diskotéce. Bylo mi přece celých 16 let. Cítila jsem se velká a dospělá. Rodičové a všichni „velcí“ mi připadali zbytečně chytří a bojácní. Mně se přece nemůže nic stát. Mám přece už rozum. Vztah pokračoval dál. Asi jsem se zamilovala. Nebo spíš upnula na někoho, kdo byl o pět let starší. Musím poznamenat, že to byl můj první kluk. Věřila jsem mu jako nikomu jinému. Měl už za sebou maturitu. V té době to byla pro mne zatím nejvyšší vytyčená meta, kterou on měl úspěšně za sebou. Mne maturita čekala až za 4 roky. Tvrdil mi, jak mne miluje, a já mu věřila.

Tohle všechno netrvalo dlouho. První zamilování pomine a člověk se k člověku začne chovat úplně jinak. Začnou na povrch vyplouvat i vlastnosti, které nebyly vidět nebo spíš které jsem ani nechtěla vidět. Byla to například obrovská žárlivost a s tím spojeno majetnictví mé osoby. Já ale chtěla milý vztah s něhou, tak jsem snášela ze začátku i výbuchy žárlivosti a vzteku. Vše však začalo nabývat obrovských rozměrů. V té době však už bylo pozdě. Byla jsem těhotná. Šla jsem se svěřit svému partnerovi. To jsem však dělat neměla. Ano neměla. Ted' už to vím. Ted' už vím, co jsem dělat měla, a vše by dopadlo nebo spíše se vyvíjelo jinak. Ale vzala jsem to za špatný konec. V tu chvíli začal naprostý teror. Jakmile jsem se svěřila o svém těhotenství, okamžitě mne „partner“ začal vydírat. Jakmile bych o tom někomu řekla, hned by mne

*zabil a ublížil by celé mé rodině. Já bylo hloupá a naivní. Věřila mu, že to udělá. A já měla malou desetiletou sestru. Přece nemůžu dopustit, aby jí kvůli mně někdo ublížil. Kvůli mně. Kvůli mně. Řekl mi, že jestli mu to neslibím, stejně mě domů nepustí. Ted' se zase nabízí myšlenka, že jsem mu všechno mohla slíbit a odejít a vše někde oznámit. Zase by vše bylo správné. Ale tady jsem promarnila svou další šanci na záchranu. Dnes si říkám proč. Ale nikdy se ze srdce nedá vypustit ten strach o rodinu a hlavně o sebe. Můj pud sebezáchovy byl silný. Vlastně jsem vše v sobě utlumila. Čekala jsem, že se něco stane a vše se vyřeší. **Samo.** Dál jsem se chovala jakoby nic. Já jsem si nemohla naplnit uvědomit, že jsem těhotná. Ne. To nejde.*

Ale proč jsem všechno neřekla rodičům? Jak už jsem psala výše. Bála jsem se o jejich životy. Byl tu i další důvod. Rodiče byli oba dva pouze vyučení. Čím, to je jedno. A já jsem se dostala na střední školu, kde mi to šlo výborně. Naši byli šťastní, že je konečně někdo na střední škole a půjde mnohem dál. I já to chtěla. Chtěla jsem například jít učit do mateřské školy nebo i na základní školu. Nebo mne bavil a dodnes baví obor ekonomie. Já to chtěla dosáhnout. A že máte v těle tvorečka. Já byla sama ještě dítě.

Můžete si myslet, že jsem tedy plánovala, že se dítěte po narození nějak zbavím. Ale to není pravda. Já prostě čekala pořád na zázrak, že se třeba vzbudím z strašlivého snu a vše bude jinak. Ten zázrak přece jednou musí přijít. Vzbudím se a žádný strašný tyran tu nebude a já budu normální šestnáctiletá holka. Ne nejsem věřící, ale já si nedokázala přiznat realitu. Kdybych si ji přiznala, byla bych mrtvá. To mi přece partner říkal. Já v té době z toho vztahu nemohla odejít. To nedokáže pochopit ten, co nezažil. To prostě nešlo. Byla jsem psychicky strašně na dně. Navenek jsem se musela tvářit normálně. Aspoň jsem si myslela, že se normálně tvářím. Ale stejně jsem se ocitla na kraji společnosti, například ve třídě. Nikdy jsem si na střední nenašla žádnou kamarádku, i když jsem se snažila. Oni mě nechtěli. Ted' vím proč. Přece to naprosté psychické dno se muselo někde projevit. Byla jsem pro ně prostě divná. Ví, že dnes už

bych jim to mohla vysvětlit. Ale ne, na to nemám sílu. Nemám, protože když si uvědomuji, co všechno jsem v té době zažívala, tak se mi derou slzy do očí.

A najednou přišel den porodu. Ale já tomu nemohla uvěřit. Partner mne každý den kontroloval. Čekal na mne u školy a domů pouštěl pozdě v noci. Hádky s rodiči byly na denním pořádku. Ani snad neměli čas se na mne pořádně podívat. Já vždycky přišla domů a hned šla spát. Pořádně jsem nejedla a nepila. Snad to ani nešlo. Měla jsem v té době 49 kg. A začala rodit. Bolesti snad ani nebyly tak velké. Snad. Protože já byla ten den jako ve snu. Jako poslušná ovečka jsem šla za člověkem, který mne vedl dál a dál. Chodili jsem všude možné. Ani nevím kde. A najednou konec. Strašlivá bolest a dál nic. Prázdnost v hlavě prázdnost před očima. Nic nevím. Dodnes nevím. Avšak občas když zajdu do určitých míst, tak nejednou bez předchozího varování se mi podlomí nohy a já musím pryč. Pryč odsud a pak je zase dobře. Ale dodnes nevím proč. Snad někde v podvědomí si uvědomím, že se tam cosi strašného stalo. Já vím, dalo by se to vyřešit hypnózou. Ale já ani nechci vědět všechno. Nic by se tím nevyřešilo. Možná by mi to pouze začalo ještě víc psychicky ubližovat. A to dnes nechci.

Ráno jsem se probudila v tmavém zamčeném sklepu. Neměla břicho a krvácela. Tak přeci jen to byl sen? A hele, určitě jo. Mám menstruaci. Přitom jsem krvácela po porodu. Jak dlouho? Nevím. Byla jsem pryč z domova dva dny. Ale bylo tam malé okénko a já vylezla a uvědomila si, že musím do školy. Pro mne prostě začal „normální den“ Sice jsem nic nechápala. Strašně blbý pocit. Něco mi chybělo. Ale já nevěděla co. Šla jsem do školy. Celé město bylo vzhůru nohama. Všichni mluvili o nalezeném novorozenci, který leží ve vážném stavu v nemocnici. Ale to já nevěděla. Až najednou se mne paní učitelka o samotě zeptala, jestli se mi náhodou nenarodil chlapeček. Dodnes ji vidím, jak se tváří. A v tu chvíli mi vše došlo. On to nebyl sen. To je skutečnost. Co jsem to udělala. Proč. To já nechtěla. To já určitě nechtěla. Vždyť já to dítě miluji. Je moje a kde je. Jen ať se mu nic nestane. Jen ať přežije. A kde je tyran. Nedostane se k němu. Ale nikdo mi nevěřil, že to tak cítím. Přijelo policejní auto. Všichni se mě báli, jestli jim taky něco neudělám. Když jsem dokázala se pokusit nechat zemřít dítě. Hned mne obvinili z pokusu o vraždu. Ale já přece taková nejsem. To já bych nikdy neudělala. Ale realita byla daná. Naplno mi všechno došlo. Čekala jsem trest, se kterým bych se nikdy nedokázala smířit, protože já přece vraždu

neplánovala. Já to moje dítě, tam někde v nemocnici, chci a chci se o něho starat a dát mu všechno. V té chvíli se ale ten zázrak stal. Sice ne hned. Trvalo to nejméně půl roku. Ale lidi v nemocnici a všichni ti soudní znalci, které si nevybavuji, mne snad pochopili. Malé miminko jsem dostala do své péče navždy. A taky mne zbavili veškerého obvinění. Podle mne je to tak správně. Já nikdy trestní čin udělat nechtěla. Říkáte si, ale například když nějaký člověk někoho zabije neúmyslně, například v autě, tak je taky potrestán. Ale já tohle neumím posoudit. Myslím si, že v mém případě spravedlnost jednala správně. Ale to je můj názor. Vy všichni můžete mít svůj vlastní. To je vaše věc. Proto snad ani nejsem dodnes někomu vděčná. Necítím, že by mi někdo z něčeho pomohl. Že by například změnil pravdu a tím mi pomohl - Ale na druhou stranu vděčná jsem. Děkuji dodnes všem, kteří mi prostě věřili. Kterí si mě vyslechli a uvěřili mi. Já v té době nebyla schopná si nic vymýšlet. Říkala jsem vše tak, jak jsem cítila. A to je samozřejmě i dnes. Své pocity z té doby nemůžu změnit ani nic vysvětlovat jinak. To nejde. To bych pak došla k jiným závěrům.

Tak snadný to není. Namůžu mluvit za všechny matky, které odloží někdo miminko. Ale já věřím, že ne všechny to chtěly udělat. Ne věřím, to prostě vím. Třeba je k tomu cosi nutí, co neumí zvládnout. Bojí se svěřit se a věci řešit tak, jak je to podle nezájímavých logické. Ale to opravdu nejde. Mne to nešlo. Buď mám slabou vůli. To nevím. Ale prostě to nešlo.

Přemýšlím o určitých Baby boxech. Nevím, jestli by všechny problémy mohly vyřešit. Já myslím, že ne. V mém případě by asi nepomohly. Kdybych si naplánovala, že tam dítě po porodu dám, tak přece bych si své těhotenství naplno uvědomila. Tím pádem bych vše vyřešila tím, že se svěřím odborníkovi a policii a stejně bych Baby box nepotřebovala, protože bych se o dítě chtěla starat. Baby boxy pomohou těm, co prostě dítě nechtějí a chtěli by se ho doopravdy zbavit. To já však ne.

Ještě bych chtěla napsat, že nikdy nedokážu na všechno zapomenout. Vzpomínky se vrací a v určitých situacích dokáží podrazit člověka nohy. Já už nikdy nedokážu každému naplno věřit. Ani ne těm nejbližším. To nejde. Partnerské vztahy jsou problém. Ať už v sexu či v čemkoliv jiném. Ale snažím se žít normálně jako všichni ostatní. Usmívat se na svět. Je pravda, že na to, co se stalo, nemyslím neustále. To určitě ne. Ale někdy ty chvíle přijdou, a to je pak ve mne malá dušička. Ale k psychologovi jít nelze. Nechci se nikomu svěřovat. Já všechno musím zvládnout sama. A to se mi

myslím daří. To je i má oběť osudu. Dal mi zdravé dítě, které přežilo to, co jsem mu svou naivitou a strachem nachystala. A taky to všechno má jednu kladnou stránku. Už nikdy nebude hůř, než bylo před více než 10 lety. Všechny situace teď řeším s nadhledem. Vždyť se nic strašného neděje. Že nemám práci? Bylo hůř? Že nemáme peníze a barák nám padá na hlavu. Že jsme zadluženi? Opravdu bylo mnohem, mnohem hůř. Ale je pravda, že jsem po porodu jako 100 % ateista prosila pána Boha o pomoc, a to velmi vroucně. Tak přesto, že jsem nevěřící, nemohu říct, že bůh není.

A taky za strašnými situacemi musíte udělat tlustou červenou čáru. To ležíte v posteli v naprosté tmě a za zavřenými očima uděláte pomalu tu tlustou čáru. Musíte věřit, že vám pomůže. Věřit, věřit, věřit. Já jsem si sama sobě psychologem. Nějak instinktivně cítím, co potřebuji. A tak ani ve mně není pocit msty vůči člověku, který

mohl vše změnit. Já se s minulostí jakž takž vyrovnala. A jestli bude nebo nebude někdo ve vězení, je mi jedno. Co to pomůže mně a mému synovi. Nic. Vlastně dodnes ani se ten člověk nesnažil se k nám dostat, nějak pomoci, ani finančně. Ale ani se omluvit. A to je moc dobře. Protože biologický otec není táta. Je jedno, kdo měl v sobě spermie. To má každý. To z něj tátu nedělá.

A můj vztah k dítěti. Já ho miluji jako každá matka. Ale ne opičí láskou. Dávám mu prostor pro jeho povahu, pro jeho růst, ale po zkušenostech se sebou a svými rodiči se snažím víc naslouchat jeho slovům. Snažím se z něj dostat na povrch sebedůvěru a odhodlání. Protože sama vidím, jak strašně je mi podobný. Svou povahou a pocity. Já nedopustím, aby se bál řešit problémy. Snažím se ho naučit se problému postavit čelem. To já nedokázala.

Snad jsem dokázala vysvětlit, co všechno se může skrývat za trestným činem pokusu o vraždu.